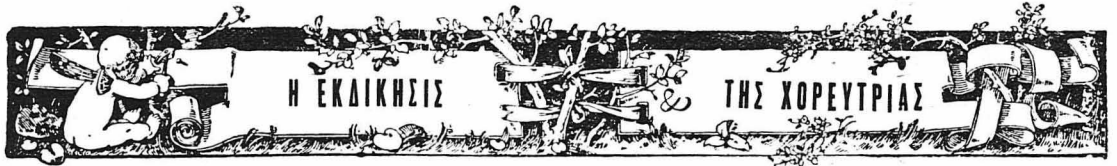

ΙΣΠΑΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΠΕΝΤΡΟ ΚΟΧΙΛΟ

Ήσαν δύο Ίσπανιολές χορευτήριες, ωραίαι κ' ἡ διὰ, καστονὸ φθάλμας κ' ἡ διὰ, Ξανθομάλλαις κ' ἡ διὰ, ἑσπεριμέναις μετὰ τὸ Διέγο κ' ἡ διὰ.

Ἡ μικρότερη, ἡ Κογγίτα, εἶχε χρῶμα σιταριοῦ ὄμοιον, πόδια καὶ χεῖρα μικροῦ παιδιοῦ, μάτια μαύρα καὶ μελαγχολικά.

Ἡ ἄλλη, ἡ Ζουανίτα, φαινόταν μεγαλύτερη ἀπ' τὴν συντρόφισσά της, ἀλλὰ ἦταν ἴσως πῶ ὄμοια μὲ τὰ μαύρα μαλλιά της, τὸ λεπτὸ στόμα της καὶ τὴ φλογερὴ τῆς ματιά. Ἡ χειρωνακίαις της κ' ὁ βηματισμὸς της εἶχαν μιά φυσικὴ εὐγένεια, πού ἀπὶ τὰ περιορίζον τὴ ζωηρότητα τῶν κινήματων της, προσέδιδαν σ' αὐτὴ μιά πεταχτὴ κ' ἀνάλαφρη χάρι.

Ἐνὸς τὸ βλέμμα τῆς Κογγίτα χέμισε τὶς καρδιὰς τῶν ἀνδρῶπων μὲ γλυκότητα καὶ τραφερότητα, τὸ βλέμμα τῆς Ζουανίτα τὶς ἐθαυε καὶ τὶς ἐβλυνε. Ἡ πρώτη προσωποποιεῖσε τὸ αἰσθημα, ἡ δευτέρη τὸν πόθο.

Ὁ ὄμοιος Διέγος ἀγαποῦσε ἀπ' τὴν παιδικὴν τὴν ἡλικίαν τὴν Κογγίτα. Κυβιλλίζεσαν τότε τὰ μοιάρια τους, τὰ στολισμένα μὲ κόκκινες καὶ κίτρινες φρονιές καὶ περνοῦσες μαζὸν δάση καὶ βοῦνά, ληγαίνοντας στὶς δουλειὰς των. Ἡ κόρη τῶν σκηπτάθηκε πρώτη καὶ τοῦ ἔδοσε, χωρὶς διαταγῶν, τὴν καρδιά της, τὴν ἰσπανιολικὴν καρδιά της, πού ἀγαταίει καὶ ζηλεῖ μὲ τὸ ἴδιο πάθος.

Ἀλλὰ μιά μέρα ἤρθε στὴ Μαλίερα, τὴν πατρίδα τους, μιά νέα ἀπ' τὴ Σεβίλλη, πού τὴν ἔλεγαν Ζουανίτα. Εἶχε τὴν ὄμορφαν τῶν γυναικῶν τῆς Ἀνδαλουσίας καὶ σὺν δαίμα τῆς πληγνῶνε κάθε καρδιά.

Μαζὺ μετὰ ἄλλους νέους πού τὴν εἶδαν καὶ τὴν ἀγάπησαν, ἦταν κ' ὁ Διέγος.

Ἡ ἄσχη Κογγίτα δὲν ἄργησε νὰ παρατηρήσῃ τὴν ψυχρότητα καὶ τὴν ἀδιαφορίαν τοῦ φίλου της, ὁ ὅποιος σιγά-σιγά τὴν ἐγκατέλειπε ὁλοτέλεια, γὰρ νὰ ἀποσιωθῆ ἀπὸ τὴν νέα κατάκτησίν του. Στὴν ἀσχη ἔχισε πολλὰ δάκρυα, δάκρυα πικρά, θρηγνόντας τὴν ἐδνγρία καὶ τὸν ἔρωτα, πού εἶχε χάσει. Ἄλλ' ἀργότερα ἰδέες ἐκδικήσεως γεννήθηκαν στὴν καρδιά της καὶ στέγνωσαν τὰ δάκρυα πρὸς πλημμυροῦσόν τὸ χωριτικόν πρόσωπὸν της. Ἀποφάσισε ὅμως νὰ προσπαθῆ πῶς δὲν λυπάται γὰρ τὴν ἐγκατέλειψε της καὶ νὰ σινοδῆ σινοδῆ μὲ τὴν ἀντίζηλό της, προσπαθώντας νὰ τὴν πείσῃ γὰρ τὴν ἐγκαρδία της ἀφοσίωσι.

Ἡ Ζουανίτα, μεθυσμένη ἀπ' τὸν ἔρωτα πού εἶχε ἐμπνεύσει στὸν Διέγο, πιάστηκε ἀπὸ τὴς κολακείας καὶ τὶς φιλοφρονήσεις τῆς Κογγίτα, ὅπως γίνεταν τὸ πούλι στὴν παιγίδα. Ἐγινε λοιπὸν στενὴ φίλη της, δὲν χορίζονταν ποτὲ καὶ πηγάνων πάντα μαζὺ στὸν περσιότο, στὶς ταυρομαχίας καὶ στοὺς χορούς.

Ὅσπου ἡ Κογγίτα δὲν μπορούσε πιά νὰ κοιμηθῆ ἡσυχά, γιὰτὶ ἰδέοις θανάσιμα, λόγῳ τῆς ὀλοφάνεσης λατορείας πού ἔδιδαν ὁ Διέγος πρὸς τὴ Ζουανίτα. Ἡ ὄμορφιά της ἔμενε πάντα ἀμεταβλήτη, ἀλλὰ ἡ γλωμάδιὰ τοῦ προσώπου της καθιστοῦσε καταφανέστερη τὴν ἀντίθεσι τῆς μαύρης κόμης της καὶ τὸ στόμα της μὲ τὰ κόκκινα χεῖλη ἐμιαῖε μὲ μισάνηγο ὄθο.

Ἐδύλιγες καὶ ζωηρὲς στροβιλιζόνταν κρατώντας τὴ βεντάγια τους πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι...

μὲ τὰ θραῖα παυσιτοῖα καὶ τὶς μεταξωτὲς κιάτσες.

Ἡ κόμη τῆς Ζουανίτα ἦταν χωρισμένη σὲ δύο καὶ κρατιόταν στὴν χορφή τῆς κεφαλῆς μὲ χρυσοῦς κροφίτσες. Ἡ κόμη τῆς Κογγίτα ἔφευγε ἀτιμῆλητὴ ἀπὸ ἓνα κόκκινο μεταξωτὸ κάλυμμα, βαλμένο ἰδιότροπα σὺν κεφαίῳ της.

Γύρω ἀπ' τὸ λαμό τῆς εἶχαν ἀπὸ ἓνα περιδέραιο μὲ διπλὴ σειρὰ μαργαριταριῶν. Ἐκτὸς ἀπ' αὐτὸ τὸ στολισμα, φοροῦσαν στὴ ζώνη τους κ' ἀπὸ ἓνα λεπτὸ ἔγχειριδιο. Τὸ ἔγχειριδιο τῆς Ζουανίτα ἦταν στολισμένον μὲ κοράλλια, κατὰ τὴν ἀνατολιτικὴν συνήθειαν, ἐνὸς τῆς Κογγίτα, ἀκόμη ὀμοιότροπο, εἶχε ἀνάμεσα σὲ πολλὰ κοσμήματα τὴν φεβερὴ αὐτῆς ἐπιγραφῆ :

« Ἄν σὲ τρωτήσῃ αὐτὴ ἡ αἰχμὴ, δὲν ἔχεις ματεριά! »

Τὸ μαζαῖν τῆς Κογγίτα ἦταν χωρὶς ἄλλο φαρμακικὸν καὶ μπουφὸς νὰ φέρῃ ἀμέσως τὸ θάνατο.

Οἱ ἄντρες φοροῦσαν κοντὰ παντελόνια μὲ πανωφόρι βελούδινο, στολισμένον μὲ χρυσὰ καὶ πλούσια κεντήματα καὶ σὺν κεφαίῳ τους εἶχαν μεταξωτὰ μαντήλια χροματιστά, δεμένα πίσω.

Σὲ λίγο ἄρχισε κ' ὁ χορὸς. Ἡ γυναίκες, ἐδύλιγες καὶ ζωηρὲς, στροβιλιζόνταν στὴν ἀσχη, σύμφωνα μὲ τὸν παγιωτικὸν ὀρθὸ τῆς μουσικῆς, κρατώντας τὴ βεντάγια τους πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι. Ὁ χορὸς σινοδενόταν ἀπὸ κιάρες, μοντολίνα καὶ τιμπάνο, πού τὰ χτυποῦσαν ἐλαφρά μὲ τὴν ἄσχη τῶν δαχτύλων.

Πρῶτὴ προζώησης ἡ Κογγίτα μὲ εὐδυνγία καὶ σβελοτασὴν σελφιδοῦς. Τὰ σινδάλια της μόλις ἀγγίζον στὴ γῆ καὶ θαροῦσες πῶς ἐχορνε ἀπάνω σὲ λάστιχο.

Πίσω τῆς ἀκολοιφθοῦσε ἡ Ζουανίτα, ἡ ὁποία μὲ τὸ ἓνα χεῖρ τῆς κρατοῦσε ἀναστροκωμένη τὴν ἄσχη τοῦ φορεμάτος της καὶ χόρευε ἓναν ὄμοιο χορὸ τῆς Ἀνδαλουσίας, τραγοῦθώντας κιάτοι τραγοῦδι τοῦ τόπου της. Τὰ θραῖα τῆς ματὰ ἐμυρμυζονόταν ἀπὸ μιά παράδοξὴ λάμψη, τὰ ξεπλέκα μαλλιά της γίνονταν στοὺς ὄμιους της καὶ τὸ φρέμα τῆς ἔφευγε καὶ κινεῖτο σὲ κάθε κίνησι πού λυγεροῦ τῆς χοροῦ.

« Οἱοι εἶχαν μείνει ἐκθαμβοὶ μπροστὰ στὰ κιάλη της κ' ὁ Διέγος φλογισμένος ἀπὸ ἔρωτα καὶ πόθο τὴν ἐκκίτασε σιωπηλός. Μὴν ἀντέχοντας ὅμως περισσότερο, τὴν πληρώσει κ' ἄρχισε νὰ τῆς ψάλλῃ αὐτὸ τὸ τραγοῦδι :

« Ἀφρὴ με νὰ πιάσω ἓνα κίμπο δροσιὰς πού κυλάει σὺν μέτωπό σου καὶ πού μοιάζει σὰν τ' ὄμοιοτερο δαμάντι. Τὰ χεῖλη σου εἶνε δὲν βελουδένια παραπέτομα... Ἀφρὴ με νὰ περῶν ἀνάμωσ' ἀπ' αὐτὰ τὸ γλυκό σου «γαί...»

Κὺ ἡ Ζουανίτα τοῦ ἀπάντησε :

« Τὴν ὥρα πού χόρευες, ἡ καρδιά σου ἔπεσε κοντὰ τὴ δική μου. Ἀλλὰ τὸ σπῆθος μου εἶνε πούδ στενὸ γὰρ νὰ χωρέσῃ καὶ τὶς δύο. Πάρε λοιπὸν γ' ἀντάλλαγμα τὴ δική μου, ἀγαπημένη μου... »

Ἡ Κογγίτα ὄμοιασε, γιὰτὶ τὸ φλογερὸν τραγοῦδι τῆς ἀγάτης ἀντιχοῦσε πονεμμένα στὴν καρδιά της. Ρίχτηκε πάλι σὺν χορὸ μὲ ζωηρὲς χειρωνακίαις, θέλοντας νὰ ἐξαπατήσῃ τὴν ἀντίζηλό της.

Ἐνοθῆκαν πάλι ἡ διὰ τους σὺν τρελλὸν στροβίλισμα καὶ γὰρ μικρὲς στιγμὲς δὲν ἔδλεπαν παρὰ τ' ἀνάλαφρο σάλεμμα τῶν φορεμάτων των. Ἀναστροκωνόνταν καὶ χαμηλὸν διαδοχικὰ σὰν διὰ χελιδόνα πού ἀγγίζονε τὴ γῆ γὰρ νὰ ὑψωθοῦν ἔξανά στὸν οὐρανόν.

Ἐξασφα ἡ Ζουανίτα ἔβγαλε μιά κρανηγὴ διαπεραστικὴ κ' ἔπεσε λιπόθυμη. Ἐτρεξαν ἀμέσως νὰ τὴν σηκώσουν κ' εἶδαν τὸ πόδι τῆς τρωτημένον ἀπὸ τὴ μὲ ἀσχη ὡς τὴν ἄλλη, ἐνὸς διπλά του βροικόνταν κρημνισμένον στὴ γῆ ἀπ' τὸ μέρος τῆς λαδῆς τὸ λεπτὸ ἔγχειριδιο τῆς Κογγίτα, κατακόκκινον ἀπ' τὸ αἷμα.

Νὰ τί εἶχε συμβεῖ : Ἡ ἡλιόθυμη χορευτρία εἶχε βγάλε τὸ τρομερὸ τῆς ὄλο ἀπ' τὴ ζώνη καὶ τὸ ἐμπεξε ὄρθον σὺν ἔδαφος. Ἡ ἀντίζηλος της, πού περνοῦσε ἀπὸ κεί δοσμένη στὴν θέρημ τοῦ χοροῦ

***
Ἐκεῖνη τὴν ἡμέρα ἦταν γιορτὴ καὶ τὸ βράδν τὰ παλλήκρια κ' ἡ κοπέλλες μαζεῖνταν, ὅπως πάντα, σὺν ὕπαιθρο γὰρ νὰ χορέψουν καὶ νὰ τραγοῦθόντων, κάτῳ ἀπ' τὸν καθάριον οὐρανόν, πού ἔμοιαζε μὲ γαλάσι σμιάμα, κεντημένη μ' ἀσημένια ἀστέρια. Ἡ σινδάρουσι ἔγινε σὲ μιά μαγευτικὴ τοποθεσία. Δίπλα ἀπλοῦσαν ἓνα ἀπέραντο χιλι ἀπὸ λουλουδία καὶ ψηλά ἔλαμπε ὁ δόκιμος τῆς σελήνης, πού ἔμοιαζε μὲ μιά μεγάλη χρυσὴ σφαῖρα.
Πολυάριθμα ζεύγη εἶχαν μαζεῖται ἐκεῖ. Ἡ δάδες φώτιζαν μ' τὴν κοκκινογὴ λάμψη τους τὶς τελευταῖες προσωποποιήσεις τῆς γιορτῆς. Σὲ λίγο φτάναν κ' ἡ διὰ φίλες, πού ἦταν ὀμορφότερες κ' ἐλκυστικότερες ἀπὸ κάθε ἄλλη φορὰ. Τὸ κοντὸν πολυχρομὸν φορέμα τῆς ἔφανε νὰ φαίνεται ἡ λεπτὴ καὶ νευρώδης κνήμη τους καὶ τὸ μικρὸ πόδι τους

ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

ΓΙΑ ΤΑ ΖΩΑ ΚΑΙ ΤΑ ΠΟΥΛΙΑ

— Η νυφίτσα.

Η νυφίτσα αγαπάει πολύ το γνέσιμο και γι' αυτό η νοικοκυράδες στην πόρτα του σπιτιού τους ή άπάνω στα ρούχα, που συνηθίζει να οξίζει, της βάνουν μια ρόζα με μαλλί για να γνέση. Ακόμα, για να την καλοπάσιν, έμα την ιδούνη, πρξλει να της πουν: —«Καλώς τη νυφίτσα μου, καλώς τη νυφούλα μου!» Αν τύχη και τη διώξη με φωνές καμιά γυναίκα, ή νυφίτσα θά της κρατήσει κάρνα και θά προσπαθήσει να την εκδικηθή. Σε κρίσεις όμως που την καλοπαίνουν, φέρνεται πολύ καλά και πολλές φορές τους όφειλε. "Αμα, π.χ., θρή στο δρόμο κανένα φλουρί, το παίρνει και το πάει στο σπίτι εκείνου που την περιποιούνται. Έπίσης έτοιμος βάζει τα χομιάτά του μέσα σε σακούλα, καμωμένη από δέμηια νυφίτσας, ποτέ δέν έχει φόβο να του σωθούν.

***

— Ο τσοπανάκος.

Ο τσοπανάκος είν' ένα πουλί με σταχτιές βούλες στα φτερά, με μιση μεγάλη και μοιάζει του ζούτσου. Κάθετα πάντα στα ψηλότερα κλωνάρια των δέντρων και το κελόδημά του μοιάζει με σφύριγμα τσοπάνου, που καίει κοντά του το πρόβατο. Για το πουλί αυτό υπάρχει ή παράδοση, ότι άλλοτε ήταν τσοπάνος, αλλά είχε έναν άφροντη πουλό σκληρό. Μία μέρα πήγε στη βουχή με τα πρόβατα, αλλά επειδή είχε κάποια δουλειά, αναγκάστηκε να λείψει από κοντά τους για κάμποση ώρα. Όταν όμως έφθασε πίσω, δέν έβριξε τα πρόβάτά του κ' άπ' την πολλή στενοχώρια του και το φόβο του άφροντη του παρακάλεσε το Θεό να τον μεταμορφώσει σε πουλί. Κι' από τότε ο τσοπανάκος έγινε πουλί κ' ανεβαίνει ψηλά στα δέντρα για να ιδή μή φροντίει από ποιθενά τα πρόβάτά του, χωρίζοντας τα και σφραγίζοντας θανάτα, σαν αληθινός τσοπάνος...

***

— Η δεκαχοῦρα.

Μία φορά ζούσε μία κακή μητέρα που είχε μία κοπέλλα όρφανή και την εταίδνε. Μία μέρα ζήμωσε και την έστειλε στο φούνο να ψηρή το ψωμί. Τα καρδέλια ήταν όλα — όλα δεκαχού, αλλά όταν ή όρφανή τάφισε στο σπίτι ψημένα, ή μητέρα της είπε πως ήταν δεκαενά και πως αή τη είχε φάει το ένα. Η καίμενη ή κοπέλλα διαμαρτυρήθηκε, αλλά τα λόγια της πήγαν χαμένα κ' ή μητέρα της της έκανε χίλια βάρσανα για να μαρτυρήσει. Τότε κ' αυτή παρακάλεσε το Θεό να τη γλιτώσει απ' αυτή τη σκληρή γυναίκα, κ' ή Θεός την έκανε δεκαχοῦρα. Από τότε συνηθίζει, πάντα να φωνάζει «δεκαχού!... δεκαχού!...» ενώνοντας τα καρδέλια του φούνου.

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

Τά λίγα λόγια ζάχαρι, και τά καθόλου μέλι. Τά δανεικά ρούχα, ζεστασιά δέν πιάνουν. Τά πλούτη, άν πάν ως τά παιδιά, δέν φθάνουν ως τ' άγγόνια. Τ' άρεσκοῦμενο τ' ανθρώπου, το καλύτερο του κόσμου. Χάνεις χρόνο και σαποῦνι, σαποινίζοντας γουρούνι.

της, δέν το πρόσεξε και πάτησε το πόδι της έπάνω στη χαλιόβινη αχμύ...

Από κείνη τη στιγμή όλα είχαν τελειώσει γι' αυτή. Έχανε τη ζωή της, έκανε το φίλο της, τον Διέγο της, έκανε τα πάντα...

Μία βαθειά σιγή διαδέχτηκε άμέσως τά χαρούμενα τραγούδια. Όλοι είχαν σωπάσει, από σέβας προς τον άτιχο νέο που έκλαψε την άγαπημένη του, την όμοια Ζωνανίτη πουχε πειά ξεψυχήσει...

Έξαφνα άκούστηκε από μακριά ένα τραγούδι χαρούμενο, μα και σκληρό και πένθιμο συγχρόνως. Και το τραγούδι αυτό έλεγε:

— "Αν σε τρυπήση αυτή ή αχμύ, δέν θάβερης γιατρεία..."

Ήταν ή φωνή της Κοχχίτας, Έκανοπασημένη απ' την εκδίκεσή της, τραβούσε προς τά βουνά τραγουδώντας, πάντα τραγουδώντας: — "Αν σε τρυπήση αυτή ή αχμύ, δέν θάβερης γιατρεία Πέθανε όπως σκότωσες και τή (δική μου την καρδιά!..."

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ

ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

— Ένας ξένος επιστήμων λέγει, ότι το δηλητήριο της σφήκας είνε άσφαλέστατο προφυλακτικό για τά δαγκάματα των φειδιών.

— Οι άστακοί φοβούνται υπερβολικά τη βροχή και μόλις την άκούσουν, σπεύδουν να κρυφτούν στα βαθιά της θάλασσης.

— Τά σκόρδα μεταφέρθηκαν από άρχαιοτάτων χρόνων από την Ασία και οι Έλληνες στρατιώτα τά ύπεραγαπούσαν.

— Από τη γλώσσα μιάς φάλαινας βγαίνει περίπου ένας τόννος λαδιού.

— Το δωδέκατο του πληθυσμού της Αγγλίας ύποφέρει από ποδάγρα.

— Οι Έπίωνες μεταχειρίζονται το βερνίκι πρό δύο χιλιάδων έτών.

— Μερικές φάλαινες της Γροιλανδίας ζουν τετρακόσια χρόνια.

— Τά μουστάκια της γάτας έχουν στην άκρη τους νεύρα.

— Υπάρχουν άράχνες που μπορούν να συναγωνισθούν στην ταχύτητα με καλύτερα ύπια.

— Ο σκύφος, το ζωόριο δηλαδή πού καταστρέφει τά ρούχα, έχει 4061 μύς και νύχια.

— Σε μία πόλη της Βοημίας ύπάρχει μια εκκλησία με ένα μανουάκι καμωμένο καθ' ολοκληρίαν από άνθρωπινα κόκκαλα.

— Ο έγκέφαλος του ανθρώπου αποτελείται από 300 εκατομμύρια νευροκύτταρων.

— Οι έλέφαντες, όταν ένοχλούνται υπερβολικά από τις μύγες, κόβουν κλαδιά δέντρων και τις δάχνουν μ' αυτά, χτυπώντας δεξιά κ' άριστερα.

— Το νερό όλων των θαλασσών της γής περιέχει δύο εκατομμύρια τόννων καθαρού άργυρου.

— Ένας γιατρός του Βερολίνου βεβαίωσε, ότι όλα άνεξετάστως οι ποδηλατοδρομούντες προσβάλλονται από νοσήματα της καρδιάς.

— Τά ντομάκια εταυρέθησαν κατά τά τέλη του 15ου αιώνου στη Βιέννη από τον Γιάσπαρδ Ζόλνερ.

— Η αργιοπάσια διανείει πετόντας 90 μίλια την ώρα.

— Η γλυκερίνη άσκαυλόθηκε στα 1789.

— Κατά τον Κορμαζό πόλεμο ή Ρωσία έχασε 500.000 στρατιώτες.

— Στην Ιαπωνία ή γύφη είνε ύπερχειμένη να παραδόσει όλα τά χαμύλια δόρα της στους γονείς της.

— Το φως του ήλιου ίσοδυναμεί κατά την ένταση με το φως που θά παρήγαν 680.000 πανσέληνοι μαζί.

— Η καρδιά του ανθρώπου χτυπά 70 φορές σε κάθε λεπτό.

— Η πλώτης πίτες κατασκευάζονται από άσημι.

— Κλωστή άράχνης βάφους μιάς λίρας μπορεί να περιτυλίξη όλη τη γή.

— Τά μικρόδια του γάλακτος καταστρέφονται όλα με το βράσιμο.

— Στην Αμερική ύπάρχουν όχτώ εν όλω πόλεις με το όνομα Μαδρίτη.

— Το πρώτο ταχυδρομικό γραμείο άνοιξε στο Παρίσι στα 1462.

— Απ' όλα τά άνθη, το χρυσάνθεμο διατηρείται περισσότερο καιρό χωρίς να μαραθή, αφού κοπεί το στέλεχος του.

— Ο έθνικός ύμνος της Κίνας είνε τόσο μεγάλος, ώστε για να ψηλή όλόκληρος χρειάζεται μισή μέρα.

— Τά άνδρόγυνα στη Νορβηγία έχουν το προνόμιο να πληρώνουν στο σιδηρόδρομο ένάμιση εισιτήριω αντί δύο.

— Μιά όκιά βουτύρου ίσοδυναμεί, κατά τη θερμηκή δύναμη, με πέντε όκάδες κρέατος και δώδεκα όκάδες γάλακτος.

Ο ΣΥΛΛΕΚΤΗΣ

ΑΠΟ ΤΟ ΒΥΖΑΝΤΙΟ

ΕΝΑ ΔΙΑΤΑΓΜΑ ΤΟΥ ΘΕΟΔΟΣΙΟΥ

Ο Θεοδόσιος ο αυτοκράτωρ του Βυζαντίου, ό όποιος ήταν ένας από τους δικαιότερους μονάρχες του κόσμου, έξέδωκε κάποτε ένα διάταγμα, διά του όποιου απαγόρευε να καταδιώκονται όσοι κατεφέροντο κατά του βασιλέως και της κυβερνήσεως. Το διάταγμα αυτό είχε στο τέλος την έξης δικαιολογία:

«Αν ό καταφερόμενος έναρτιον ήμῶν καταφέρεται από ένοπλιότητα, είνε άξιος περιφρονησεως. Αν από παραφορά, είνε άξιος συμπαθείας. Και άν από κακία, είνε άξιος συγγνώμης».